

ДИНАМІКА РІВНІВ ВІСФАТИНУ ТА С-РЕАКТИВНОГО БІЛКА ПІД ВПЛИВОМ КОМБІНОВАНОЇ АНТИГІПЕРТЕНЗИВНОЇ ТЕРАПІЇ У ГІПЕРТЕНЗИВНИХ ХВОРИХ НА ТЛІ АБДОМІНАЛЬНОГО ОЖИРІННЯ

А.О. Андрєєва

Харківський національний медичний університет, м. Харків

Вступ. Поширеність гіпертонічної хвороби (ГХ) займає перше місце серед серцево-судинних захворювань, а його поєднання з абдомінальним ожирінням (АО) призводить до розвитку загрозливих серцево-судинних ускладнень, що потребує пошуку нових маркерів ураження та їх корекції.

Мета дослідження вивчити вплив комбінованої антигіпертензивної терапії на рівень вісфатину і С- реактивного білка (СРБ) у хворих на ГХ на тлі АО впродовж 12 місяців лікування.

Матеріали і методи. У дослідження обстежено 100 осіб. У першу групу увійшли хворі на ГХ ($n = 47$), в другу ГХ з АО ($n = 39$), в третю практично здорові ($n = 14$). Всім хворим визначали : артеріальний тиск, об'єм талії , індекс маси тіла. Концентрацію вісфатина в сироватці крові визначали за допомогою набору реагентів (« RayBiotech », США) і СРБ («DRG International Inc .», США). Застосовувалась комбінована антигіпертензивна терапія: блокатори рецепторів ангіотензину II - олмесартан медоксиміл (у дозі 10-20 мг одноразово) з антагоністом кальція амлодипіном (5-10 мг на добу одноразово).

Результат. Зазначена терапії дозволила вірогідно знизити в 1-й групі САТ з ($177,42 \pm 3,54$) мм рт.ст. до ($144,7 \pm 3,8$) мм рт.ст., ($p < 0,05$), ДАТ - з ($107,42 \pm 3,64$) мм рт.ст. до ($93,6 \pm 3,4$) мм рт. ст., ($p < 0,05$); у 2-й групі САТ з ($166,8 \pm 2,6$)

мм рт.ст. до $(131,7 \pm 2,5)$ мм рт.ст., ($p < 0,05$), ДАТ - з $(101,7 \pm 3,5)$ мм рт.ст. до $(87,6 \pm 3,7)$ мм рт. ст., ($p < 0,05$). Рівень вісфатину до лікування в 1-й , 2-й і 3-й групі склав: $(24,21 \pm 1,5)$ нг/мл, $(33,6 \pm 1,38)$ нг/мл і $(17,57 \pm 0,98)$ нг/мл, достовірно між собою відрізнялися 2-а і 3-я групи ($p < 0,05$). Після лікування рівень вісфатину вірогідно знизився тільки в 3-й групі $(21,20 \pm 3,86)$ нг/мл ($p < 0,05$), в той же час як у 2-й групі вірогідного зниження не відзначалось $(18,3 \pm 2,9)$ нг/ мл ($p > 0,05$). Рівень СРБ до лікування в 1-й, 2-й і 3-й групі склав: $(3,63 \pm 0,34)$ нг/мл, $(5,85 \pm 0,60)$ нг/мл і $(1,84 \pm 0,29)$ достовірно між собою відрізнялися 2-а і 3-я групи ($p < 0,05$). Після проведеного лікування рівень СРБ вірогідно знижувався в обох групах, так в 1-й групі до і після лікування він склав $(1,41 \pm 0,36)$ нг/мл, а 2-й $(2,23 \pm 0,41)$ нг/мл, ($p < 0,05$). Так само у 2-й групі був знайдений кореляційний зв'язок між ступенем зниження в сироватці крові вісфатину після проведеної терапії та ступенем зниження СРБ ($r = 0,54$; $p < 0,05$).

Висновки. Таким чином, застосування комбінації олмесартану з амлодипіном володіє не тільки ефективним антигіпертензивним ефектом, але і знижує рівень СРБ як у хворих на ГХ з АО так і без, в той час як рівень вісфатину значно знижується тільки у хворих на ГХ з АО.